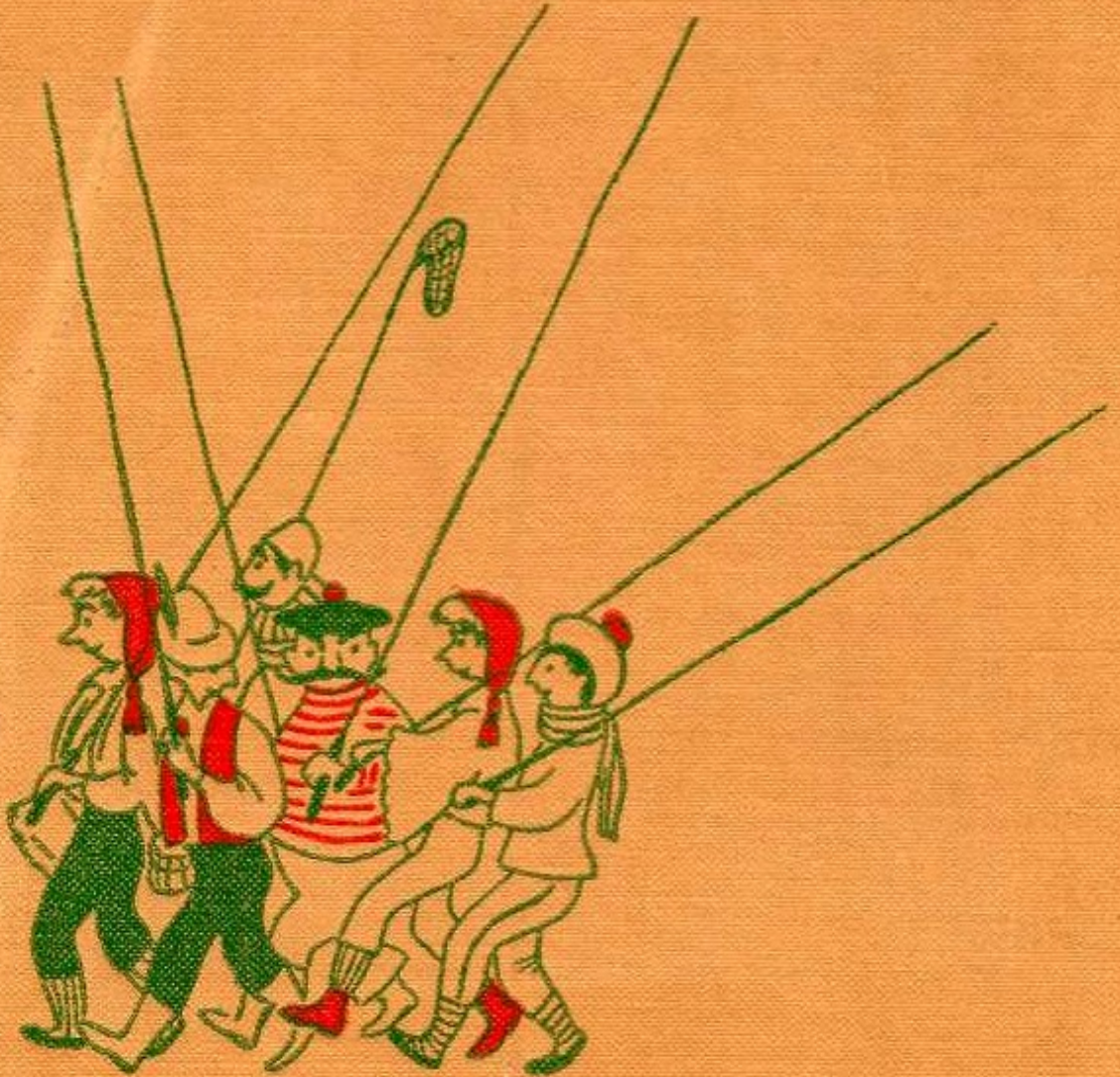

மீன்பிடிக்க வந்த ஆறு முட்டாள் சகோதரர்கள்

பெஞ்சமின் எல்கின், படங்கள்: கேத்தரின் எவான்ஸ்

தமிழ் : ஜீவபாலா

Six Foolish Fishermen

மீன்பிடிக்க வந்த ஆறு முட்டாள் சகோதரர்கள்

பெஞ்சமின் எல்கின், படங்கள்: கேத்தரின் எவான்ஸ்

தமிழ் : ஜீவபாலா

Six Foolish Fishermen

By BENJAMIN ELKIN

Illustrations by Katherine Evans

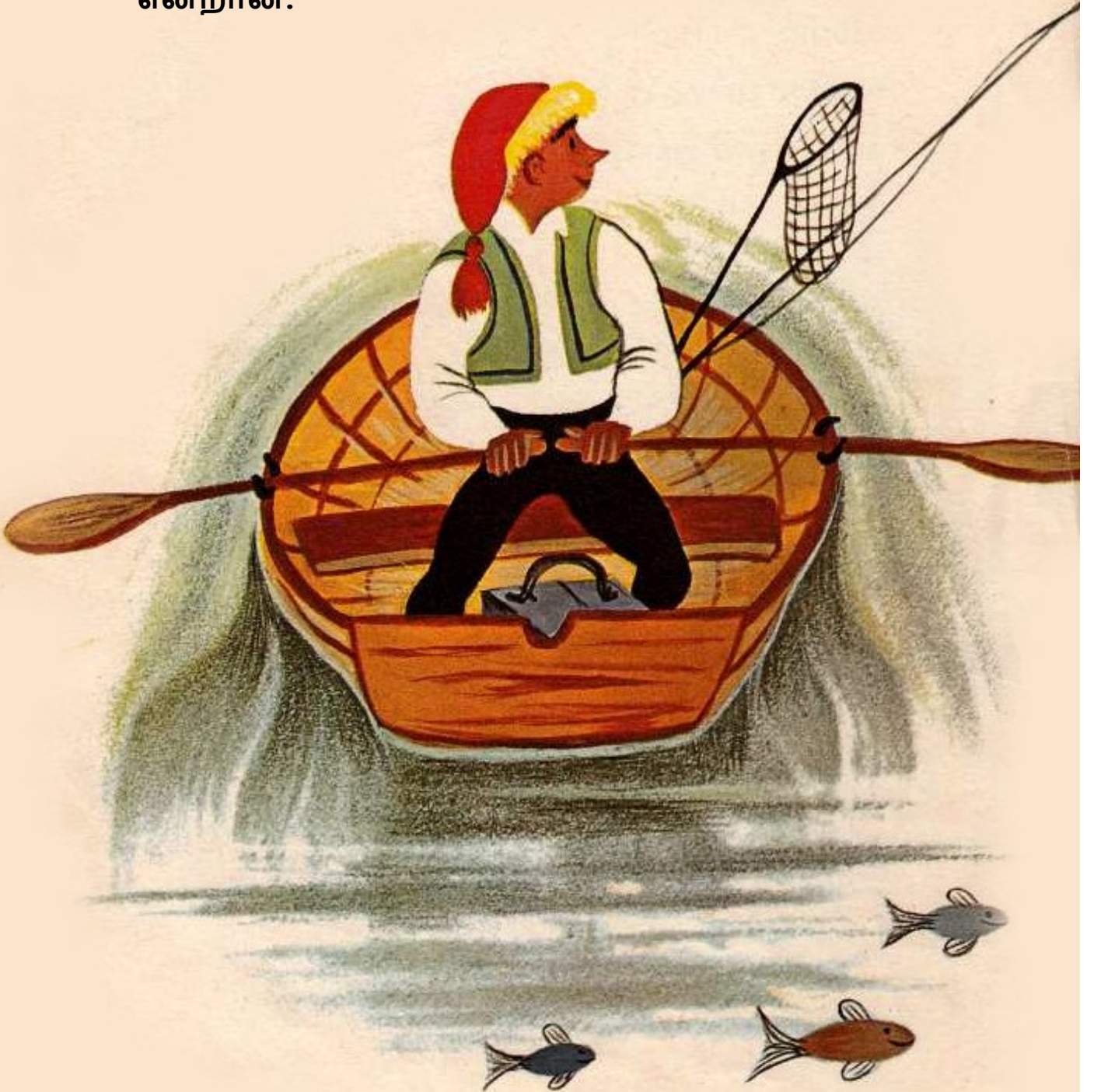

ஒரு ஊரில் ஆறு
சகோதரர்கள் இருந்தார்கள்.
ஒரு நாள் அவர்கள்
மீன்பிடிக்க செல்லலாமென
முடிவெடுத்தார்கள். ஆகவே
ஆற்றுக்குச் சென்று
ஒவ்வொருவரும் மீன்பிடிக்க
தோதான இடங்களாகப்
பார்த்து தேர்ந்தெடுத்துக்
கொண்டனர்.

முதலாமவன், “நான் இந்த
படகில் அமர்ந்து கொள்கிறேன்”,
என்றான்.

இரண்டாவது சகோதரன், "நான் இந்த
மிதவையில்(தெப்பத்தில்) முட்டி போட்டு
அமர்ந்து கொள்வேன்", என்றான்.

ழுன்றாவது சகோதரன், “நான்
இந்த அடிமரத்தின் ஢ேல் சாய்ந்து
கொள்வேன்”, என்றான்.

“நான் இந்த பாலத்தின்
மேல் நின்று கொள்வேன்”,
என்றான் நான்காவது
சகோதரன்.

“நான் இந்த பாறையின் மீது
படுத்துக் கொள்வேன்”, என்றான்
ஐந்தாவது சகோதரன்.

her.

“நான் கரையோரம் நடந்து
கொண்டே பிடிப்பேன்”, என்றான்
ஆறாவது சகோதரன்.

கூறியது போலவே ஒவ்வொருவரும்
அவரவர் தேர்ந்தெடுத்த இடங்களில்
இருந்து மீன் பிடித்தனர். அவர்களது
அதிர்ஷ்டம் நன்றாக இருக்கவே
ஒவ்வொருவருக்குமே நிறைய மீன்கள்
சிக்கின.

ஆனால் வீட்டிற்கு கிளம்பும் நேரம் வந்த
போது அந்த சகோதரர்களை வருத்தம்
தொற்றிக்கொண்டது.

“நாம் இந்த ஆற்றினருகில், பாலத்தின்
மேல், படகிலிருந்து, கரையோரமாக என
பல இடங்களிலிருந்து மீன் பிடித்தோம்.
நம்மில் யாராவது ஆற்றில் விழுந்து
மூழ்கியிருக்க வாய்ப்பிருக்கின்றது.
எனவே நாம் ஆறுபேரும் இருக்கிறோமா
என்று ஒவ்வொருவராக எண்ணி
உறுதிபடுத்திக்கொள்கிறேன்”, என்று
படகிலிருந்த சகோதரன் கூறிவிட்டு
எண்ண ஆரம்பித்தான்.

“மிதவையில்(
தெப்பத்தில்) ஒரு
சகோதரன்
இருக்கிறான்.
ஒன்று.

அடிமரத்தில்
சாய்ந்து
கொண்டு
இன்னொருவன்.
இரண்டு.

பாலத்தின்
மேல்
இன்னொருவன்.
மூன்று.

பாறையின் மீது
இன்னொருவன்.
நான்கு.

கரையோரமாக
இன்னொருவன்.
ஐந்து."

"ஆ! ஐந்து தானா? என்ன கொடுமை
இது? நாம் ஒரு சகோதரனை
தொலைத்து விட்டோம்.", என்று
வருந்தினான். அந்த வருத்தத்திலேயே
தன்னையும் சேர்த்து எண்ண மறந்து
போனதை அவன் உணரவில்லை.

மிதவையின்(தெப்பத்தின்) மேலிருந்த
சகோதரன், "அப்படியா? நம்மில் யாரோ
ஒருவர் ஆற்றில் மூழ்கி விட்டாரா?
உண்மையிலேயே நாம் ஒரு
சகோதரனைத் தொலைத்து
விட்டோமா?" என்று அழுதான்.

பிறகு அவனும் எண்ண ஆரம்பித்தான்:

“அடிமரத்தில்
சாய்ந்து கொண்டு
ஒருவன். ஒன்று.

பாலத்தின்
மேல்
இன்னொருவன்.
இரண்டு.

பாறையின் மீது
இன்னொருவன். மூன்று.

கரையோரமாக
இன்னொருவன்.
நான்கு.

படகின் மேல்
இன்னொருவன். ஐந்து."

"ஐந்து தானா? அம்மாவாக்கு நாம்
என்னவென்று பதில் சொல்வது?"
அவனும் கூட தன்னையும் சேர்த்து எண்ண
மறந்ததை உணரவில்லை.

“நான் இங்கிருந்து எண்ணிப்
பார்க்கிறேன்”, என அடிமரத்தில்
சாய்ந்து மீன் பிடித்த சகோதரன்
அழுதுகொண்டே கூறினான்.

“பாலத்தின் மேல் ஒருவன் இருக்கிறான். ஒன்று.

பாறையின் மீது இன்னொருவன். இரண்டு.

கரையோரமாக இன்னொருவன். மூன்று.

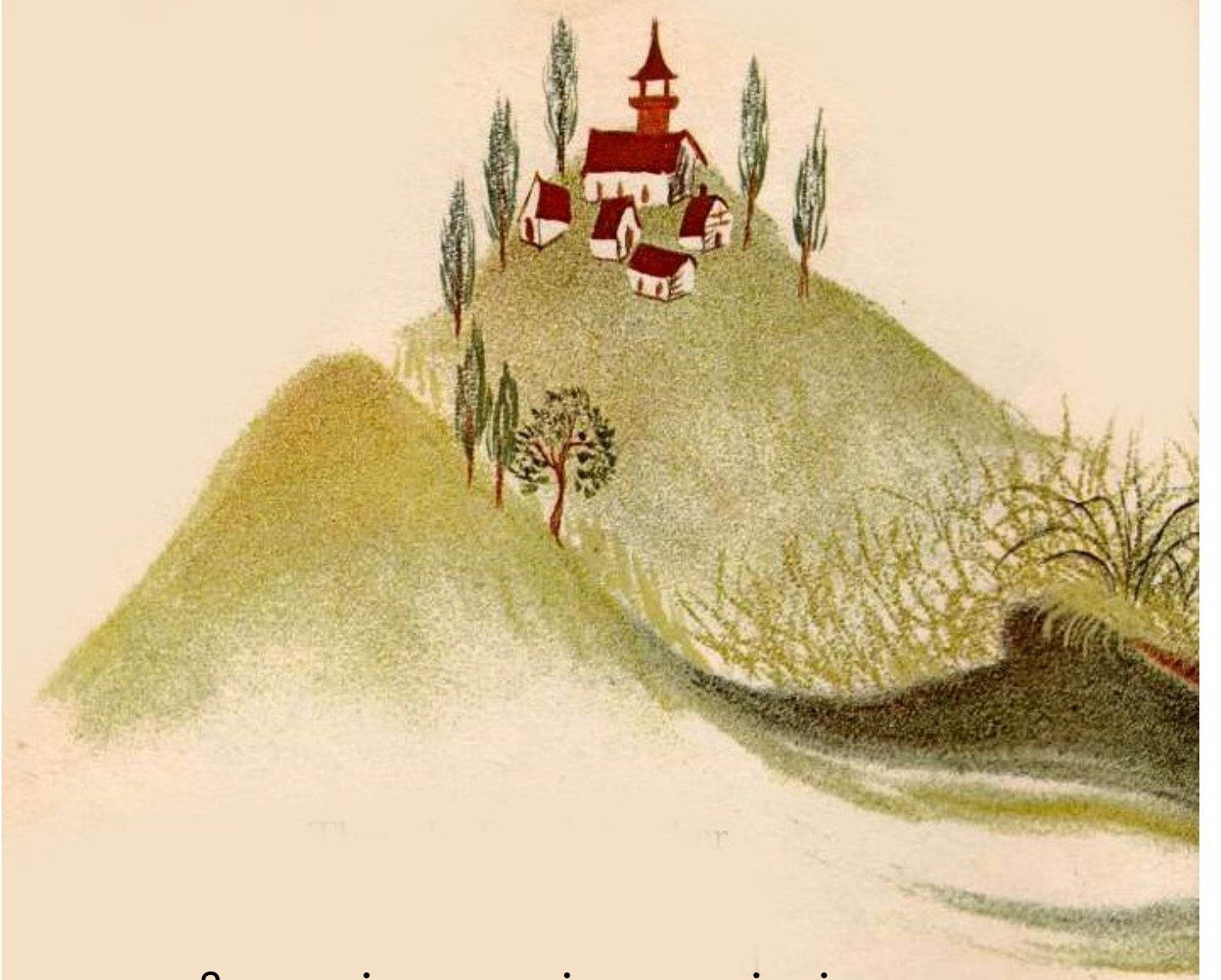

படகின் மேல் இன்னொருவன்.
நான்கு.

மிதவையின்(தெப்பத்தின்) மீது
ஒருவன். **ஐந்து.**

ஐந்து மட்டும் தானா? ஐயகோ,
என்ன துயரம் இது? நாம் ஒரு
சகோதரனை ஆற்றில் மூழ்கித்
தொலைக்கவா இன்று மீன் பிடிக்க
வந்தோம்?"

பிறகு நான்காவது, ஐந்தாவது மற்றும்
ஆறாவது சகோதரர்களும்
எண்ணிப்பார்த்தனர். அவர்களும் கூட
தங்களையும் சேர்த்து எண்ண
மறந்ததால் ஐந்து பேர் மட்டுமே
இருப்பதாக எண்ணலாயினர்.

எல்லா சகோதரர்களும் ஆற்றின்
கரைக்குச் சென்று ஆற்றில் மூழ்கிய
தங்கள் சகோதரனின் உடல்
எங்காவது ஒதுங்கியுள்ளதா என்று
கரையில் அங்கும் இங்கும் சோகமாக
அலைந்தபடியே தேடினர்.

அப்பொழுது அந்த வழியே ஒரு சிறுவன்
வந்தான். அவனும் மீன் பிடிக்க தான்
வந்திருந்தான். ஆனால் ஒரு மீன் கூட
சிக்கவில்லை.

“என்ன ஆயிற்று உங்களுக்கு? நிறைய
மீன்களைப் பிடித்திருக்கிறீர்களே! பிறகு ஏன்
எல்லோரும் சோகமாக இருக்கிறீர்கள்?”
என்று அந்த சகோதரர்களைக் கேட்டான்.

“நாங்கள் ஆறு சகோதரர்கள் மீன்பிடிக்க
வந்தோம். ஆனால் இப்போது ஐந்து பேர்
மட்டுமே இருக்கின்றோம். எங்கள் சகோதரன்
ஒருவன் ஆற்றில் மூழ்கிவிட்டான்.”

துணுக்குற்ற சிறுவன், “என்ன ஐந்து பேர்
மட்டும் தான் இருக்கிறீர்களா? எப்படி
கூறுகிறீர்கள்?” என்றான்.

“இரு, நான் உனக்கு காட்டுகிறேன்”, என்று
கூறிய மூத்த சகோதரன் தன் சகோதரர்களை
ஒவ்வொரு ஆளாகக் காட்டி எண்ணத்
தொடங்கினான்.

“ஒன்று.
இரண்டு.
மூன்று.
நான்கு.
ஐந்து.”

“ஆறு பேராக வந்தோம். ஐந்து பேராகத்
திரும்பப் போகிறோம். இன்று துக்ககரமான
நாள்!”, என்றான்.

அவர்களின் முட்டாள்தனத்தை நினைத்து வந்த
சிரிப்பை மறைக்க திரும்பிக்கொண்டான்
சிறுவன். பிறகு திரும்பி, “தொலைந்து போன
உங்கள் சகோதரனை என்னால் மீட்டுத்தர
முடியும் என நினைக்கிறேன். நான் உங்கள்
ஒவ்வொருவரின் கையையும் வரிசையாக
அழுத்துகிறேன். ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று
எண்ணுங்கள்”, என்றான்.

எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு அழுத்தமாக
சகோதரர்கள் ஒவ்வொருவரின் கையையும்
வரிசையாக அழுத்தினான்.
அழுத்தியதால் வலித்த கையை நீவிக்கொண்டே,
"ஒன்று!", என உரக்கக் கத்தினான் முதல்
சகோதரன்.

"இரண்டு!", என்று கத்திய இரண்டாம் சகோதரன்
ரொம்பவும் அழுத்தியதால் வலியில் துடித்தான்.

"மூன்று!", என்று சத்தமிட்டான் மூன்றாவது
சகோதரன்.

"நான்கு!", என்று கீறிச்சிட்டான் நான்காவது
சகோதரன்.

"ஐந்து!", என்று அலறினான் ஐந்தாவது
சகோதரன்.

"ஆறு!", என்று கூச்சலிட்டான் ஆறாவது
சகோதரன்.

ஆறு!!
சகோதரர்கள் ஆறுபேரும் ஒருவரை ஒருவர்
மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டனர்.

ஆறுபேரும் இருப்பதை எண்ணி மகிழ்ச்சி
ஆரவாரத்தில் ஒருவரை ஒருவர் தட்டிக்கொடுத்துக்
கொண்டனர்.

நன்றியுடன் அந்த சிறுவனைத் திரும்பிப்பார்த்த
சகோதரர்கள், "தொலைந்து போன எங்கள்
அருமை சகோதரனை மீட்டுத் தந்ததற்கு உனக்கு
எவ்வளவு நன்றி கூறினாலும் பத்தாது. இதோ,
நாங்கள் பிடித்த அனைத்து மீன்களையும் நீயே
எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்", என்றார்கள்.

அவர்கள் அளித்த பரிசை சிறுவன்
மகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக்கொள்ளவே, மீன் பிடிக்க
வந்த அந்த ஆறு முட்டாள் சகோதரர்களும்
ஆடிப்பாடியபடியே வீடு திரும்பினர்.

